

DECLARACIÓ DE L'ASSEMBLEA SOBRE EL NOU ESCENARI POLÍTIC

assemblea

L'independentisme en acció

1. EL FRACÀS INSTITUCIONAL	3
1.1. Un cycle electoral malbaratat.....	3
1.2. Els principals errors de l'independentisme institucional.....	3
1.3. La trampa de la Llei d'Amnistia.....	4
2. LA SUBMISSIÓ A ESPANYA TÉ GREUS CONSEQÜÈNCIES	4
2.1. Continua l'opressió del poble català: a Catalunya no hi ha democràcia.....	4
2.2. Continua l'espoliació fiscal de 22.000 milions d'euros anuals.....	4
2.3. La supremacia legal del castellà aguditza els perills de la llengua catalana.....	5
2.4. S'agreuja la dominació empresarial espanyola.....	5
2.5. Una transició ecològica imposada.....	5
3. PROPOSTES GENERALS D'ACTUACIÓ DE L'ASSEMBLEA.....	6
3.1. L'Assemblea ha de liderar la societat civil.....	6
3.2. Proposta de campanyes a aprovar pel Secretariat Nacional.....	6
3.2.1. Campanya per la sobirania fiscal.....	6
3.2.2. La lluita per la Llengua Catalana.....	6
3.3. Posicionament polític	7
3.3.1. La constitució de la Mesa del Parlament	7
3.3.2. La investidura del nou President de la Generalitat.....	7
3.3.3. Retorn del President Puigdemont	7
3.4. Increment de la projecció internacional del conflicte entre Catalunya i Espanya	8

L'Assemblea Nacional Catalana reconeix i fa seu el Primer d'Octubre com a data fundacional de la ruptura amb Espanya, traduïda en la proclamació de la independència pel Parlament sobirà de Catalunya. De llavors ençà, totes les lliçons apreses han de servir per plantejar la lluita massiva i democràtica en el terreny de la desobediència civil sostinguda en el temps i l'espai fins a assolir la llibertat nacional. El nou Secretariat de l'Assemblea Nacional Catalana es proposa continuar la gesta de mobilitzar el poble català i rellançar la lluita per la independència. Proclama que el conflicte entre Catalunya i Espanya continua íntegre i que formar part d'Espanya amenaça la nostra supervivència com a nació avançada. I es reafirma en la convicció que la independència és possible en un període de temps raonable. Per assolir aquest objectiu, l'Assemblea crida tots els nostres conciutadans a lluitar per fer efectiva la República Catalana.

1. EL FRACÀS INSTITUCIONAL

1.1. Un cicle electoral malbaratat

Junts per Catalunya, ERC i la CUP han dilapidat la majoria electoral que l'independentisme tenia a totes les institucions; en totes les cites del cicle iniciat amb les eleccions municipals de maig de 2023 i finalitzat amb les eleccions europees del passat 9 de juny. Des de les eleccions al Parlament de desembre de 2017, i fins a les darreres al Parlament Europeu, 1.294.168 persones han deixat de votar aquests partits. I el més greu és que, en cap moment, no han fet cap mena d'autocrítica. Aquest cicle electoral catastròfic ha implicat la pèrdua de la majoria independentista al Parlament, una fita valuosíssima perquè afegia la legitimitat democràtica als drets històrics a la independència de Catalunya.

1.2. Els principals errors de l'independentisme institucional

La majoria favorable a la República Catalana havia estat guanyada gràcies a la mobilització creixent del poble català impulsada per les entitats independentistes des de 2006, encapçalades, en primer lloc, per la Plataforma pel Dret a Decidir; a partir de 2012 per l'Assemblea Nacional Catalana.

La pèrdua de la majoria electoral és el resultat de les inèrcies partidistes i dels errors estratègics de Junts per Catalunya, ERC i la CUP:

a) una de les primeres errades, el gener de 2018, va ser l'acatament de les interlocutòries del Tribunal Constitucional contra la investidura del guanyador de les eleccions de 21 desembre de 2017. La repressió, la por d'anar a la presó, va fer el seu efecte. L'empresonament de la mesa del Parlament, quan encara l'opinió pública democràtica mundial tenia fresca la brutalitat policial del Primer d'Octubre, hauria situat el Regne d'Espanya en una situació internacional insostenible;

b) un segon error estratègic va ser el suport del PdeCAT i ERC a la moció de censura contra Mariano Rajoy i el suport a Pedro Sánchez com a President del Govern espanyol, a mitjans de 2018. Es va engegar una dinàmica de pactes que ha atorgat al PSC-PSOE la centralitat política. El seu discurs que tots els problemes de Catalunya deriven de la inestabilitat provocada pel procés independentista ha penetrat en bona part de l'opinió pública;

c) un tercer error ha estat l'abandonament total de la confrontació amb l'Estat espanyol, malbaratant la majoria del 52% de febrer de 2021. Els pactes d'investidura de Pere Aragonès amb la CUP i amb Junts per Catalunya encara inclouen un nou embat per la independència. Aquesta perspectiva es va deixar de costat de manera definitiva després de l'indult dels presos polítics; ERC es va comprometre per escrit a no vulnerar la legalitat vigent.

d) una quarta causa de la pèrdua de la majoria per la República Catalana són les permanents baralles entre ERC, Junts per Catalunya i la CUP. Una disputa entre els dos primers per col·locar el major nombre possible de càrrecs i assessors a les institucions.

1.3. La trampa de la Llei d'Amnistia

La Llei d'Amnistia per a la normalització institucional, política i social a Catalunya es vol justificar políticament i jurídica en nom de la reconciliació, del *reencuentro* del qual parlava el PSOE a la primera trobada de la taula de diàleg. Però el conflicte de fons nacional i democràtic entre Catalunya i Espanya continua intacte. La sentència de 2010 del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut aprovat en referèndum ha tingut i té gravíssimes conseqüències polítiques, judicials, econòmiques, lingüístiques i mediambientals. L'Estat espanyol manté l'amenaça de l'ús de la força per retenir Catalunya sense el seu consentiment. La Llei d'Amnistia és una victòria parcial que pot representar la fi de la persecució judicial per a uns centenars d'encausats, però de cap manera implica la "normalització institucional, política i social a Catalunya". D'altra banda, la seva tramitació va desencadenar a Espanya una de les campanyes més grans de catalanofòbia de les darreres dècades, en què van participar una gran quantitat de jutges i fiscals vestits amb les seves togues. En el moment de la seva aplicació, bona part de la judicatura està portant a terme un autèntic cop d'estat judicial, una actuació impensable en jutges i fiscals de la resta de països de la Unió Europea.

2. LA SUBMISSIÓ A ESPANYA TÉ GREUS CONSEQÜÈNCIES

2.1. Continua l'opressió del poble català: a Catalunya no hi ha democràcia

La concessió dels indults, primer, i la posterior Llei d'Amnistia no poden normalitzar la situació de Catalunya perquè la repressió continua. La primera i principal conseqüència és l'anul·lació de la democràcia a casa nostra. No hi ha democràcia des del moment que Catalunya no es regeix per la norma que van votar els ciutadans en referèndum. Hi ha llibertats, però no democràcia, perquè la voluntat del poble català no és reconeguda ni respectada. Enfront d'aquest estat autoritari, determinat a retenir Catalunya per la força si cal, saltant-se la seva pròpia legislació, la nació catalana només té l'opció de la desobediència civil, el camí que han seguit tantes nacions per obtenir la independència.

2.2. Continua l'espoliació fiscal de 22.000 milions d'euros anuals

Aquesta apropiació dels nostres impostos té gravíssimes conseqüències socials: en l'educació, amb una greu manca de recursos que impedeixen un ensenyament de qualitat. En la sanitat, amb llargues llistes d'espera per manca de recursos humans i materials. En l'ajuda a la dependència i les residències

de la tercera edat. En l'habitatge social que crea situacions dramàtiques. En la baixa inversió en els trens de rodalies i regionals. I en la difícilíssima situació de la pagesia.

Aquesta sagnia anual descapitalitza l'economia catalana i impedeix un progrés de qualitat per la falta d'inversió en infraestructures i recerca + innovació. El model econòmic espanyol força un creixement quantitatiu, basat en llocs de treball poc qualificats, que, amb el salt demogràfic de 6 a 8 milions d'habitants de les darreres dècades, han estat coberts per persones d'altres continents, mentre joves ben formats havien d'emigrar a països tecnològicament avançats.

2.3. La supremacia legal del castellà aguditza els perills de la llengua catalana

El de 2006 el poble català va aprovar en referèndum el dret i el deure de conèixer la llengua catalana dels habitants de Catalunya. El Tribunal Constitucional espanyol va considerar anticonstitucional aquesta equiparació legal del català i el castellà. El pas de sis a vuit milions d'habitants s'ha fet sense que els nouvinguts tinguessin el deure legal de conèixer la nostra llengua. A partir d'aquesta sentència, la judicatura espanyola ha dictaminat contra la immersió lingüística. A la vegada les televisions d'àmbit estatal continuen arribant a totes les llars en espanyol. En conjunt formar part del Regne d'Espanya suposa l'extinció de la nostra llengua a mitjà termini i la independència s'alça com l'única garantia de la seva supervivència.

2.4. S'agreuja la dominació empresarial espanyola

El lobby format per les grans empreses espanyoles, agrupades en l'Íbex, té tots els avantatges en la creació d'infraestructures i en l'obtenció de subvencions i ajuts estatals o europeus. En surt perjudicat el conjunt de les petites empreses que formen l'entramat fonamental de l'economia catalana. D'altra banda, l'enfocament que es dona a la lluita contra l'emergència climàtica, la transició energètica té també un biaix idèntic. La desaparició de la xarxa de caixes d'estalvi i bancs catalans va seguir el mateix patró de fagocitar qualsevol iniciativa empresarial del nostre país.

2.5. Una transició ecològica imposada

El model espanyol de transició energètica es basa en gegantines centrals eòliques i solars. Aquest model és incompatible amb la geografia muntanyosa del nostre país, format per petites comarques i densament poblat a la costa. La dominació de la transició ecològica en mans de les grans empreses aguditza la degradació del medi natural de la nostra terra. La nostra costa és regulada per la llei espanyola. La principal xarxa ferroviària de Catalunya és decidida i gestionada des de Madrid. Entretant, els successius governs de la Generalitat no han desenvolupat cap projecte alternatiu. El creixement, però no el progrés, pivota al voltant de grans projectes turístics i esdeveniments internacionals. Amb un turisme i una immigració descontrolats, el problema de l'aigua, un bé escàs, tampoc té solució.

3. PROPOSTES GENERALS D'ACTUACIÓ DE L'ASSEMBLEA

3.1. L'Assemblea ha de liderar la societat civil

L'Assemblea Nacional Catalana, al capdavant de la societat civil, ha de continuar liderant la lluita per la independència. Va ser la societat civil, no pas els partits, que va desfermar el procés que va portar al referèndum del Primer d'Octubre de 2017. Van ser les mobilitzacions de milions de persones, encapçalades per l'Assemblea Nacional Catalana, les que van arrossegar els partits cap a la Declaració Unilateral d'Independència. I vàrem estar molt a prop d'assolir l'objectiu. L'Assemblea s'ha de dotar d'un pla de treball immediat per relançar la marxa cap a la independència mentre s'elabora el nou Full de Ruta. Aquest pla de treball abasta tres àmbits:

- a) conscienciar el nostre poble de les greus conseqüències de la dominació espanyola amb campanyes de protesta, de renacionalització i creació d'estructures de país. Se n'exposen algunes a l'espera del nou Full de Ruta;
- b) incrementar la nostra incidència política amb mobilitzacions massives per obligar els partits independentistes a prioritzar la lluita per la independència i la confrontació amb l'Estat en comptes d'acomodar-se a una simple gestió del mentrestant;
- c) intensificar la projecció internacional del conflicte Catalunya-Espanya combatent el relat del Govern d'Espanya que el conflicte amb Catalunya està en vies de solució, mitjançant els indults, l'amnistia, els pactes polítics i les negociacions en curs.

3.2. Proposta de campanyes presentades per ser aprovades pel Secretariat Nacional

3.2.1. Campanya per la sobirania fiscal

Un seguit de mobilitzacions de denúncia de l'espoli fiscal i les seves conseqüències socials (educació, sanitat, dependència, habitatge social, rodalies, infraestructures, recerca, etc.). Començarà amb la preparació de l'Onze de Setembre, en una primera fase de conscienciació de la connexió dels nostres problemes socials amb l'explotació colonial-fiscal de Catalunya. Una segona fase es desenvoluparà a la tardor amb un objectiu polític: manifestacions i actes de lluita no violenta per impedir que els diputats independentistes a Madrid votin a favor d'uns pressupostos espanyols que impliquen 22.000 milions de dèficit fiscal. El missatge és clar: només la independència pot proporcionar la sobirania fiscal que la societat catalana necessita.

3.2.2. La lluita per la Llengua Catalana

Es tracta d'aplegar en una única llei, la Carta de la Llengua Catalana, tots els aspectes legals que han de garantir l'ús social de la llengua: immersió lingüística, deure legal de conèixer el català, territorialitat de la llengua en aspectes clau com els canals de televisió, retolació, etc. Una llei comparable a la Carta de la Llengua Francesa del Quebec. El primer pas serà convocar el Congrés de la Carta de la Llengua Catalana que aplegui les associacions de la llengua i els especialistes en sociolingüística, en dret lingüístic, etc. Un congrés en què participin, també, els

grups locals d'activistes pel català a les poblacions, a les xarxes socials, etc. S'haurien de formar enteses locals per la llengua. Un cop elaborada la Carta de la Llengua Catalana, una Iniciativa Legislativa Popular, amb centenars de milers de signatures, la portaria al Parlament de Catalunya. Amb total probabilitat aquesta llei, si el Parlament l'aprova, serà declarada anticonstitucional. Aquest seria l'objectiu polític de la campanya: demostrar que només la independència pot garantir la supervivència de la nostra llengua.

3.3. Posicionament polític

3.3.1. La constitució de la mesa del Parlament

L'entesa entre Junts, ERC i la CUP ha permès d'investir, com a president del Parlament, Josep Rull, empresonat durant quasi quatre anys per la judicatura espanyola per organitzar el referèndum del Primer d'Octubre. Aquesta nota positiva mostra el potencial dels acords entre forces independentistes i assenyala el camí per recuperar la majoria electoral.

3.3.2. La investidura del nou President de la Generalitat

Catalunya es troba en una cruïlla històrica per al seu futur com a nació avançada. En aquest entreforc el Secretariat Nacional de l'Assemblea apel·la a Junts per Catalunya, ERC i la CUP a no proporcionar cap suport actiu o passiu a la investidura de Salvador Illa com a president de la Generalitat. El seu relat des de fa anys presenta el procés independentista com la causa de la suposada fractura de la convivència a Catalunya i la seva decadència. La realitat és la contrària: la dominació espanyola genera la inestabilitat política, la baixa qualitat de la nostra economia, la desnacionalització del nostre país i la degradació del seu medi natural.

Els partits independentistes no poden votar un candidat que en el conflicte amb l'Estat espanyol va donar suport a l'aplicació de l'article 155 i defensa les posicions del Govern d'Espanya, els tribunals i la resta d'institucions espanyoles.

Els partits d'obediència catalana no poden fer president de la Generalitat un candidat que canvia de manera sistemàtica al castellà en els seus actes públics. Un president de la Generalitat amb aquesta pràctica degradarà el prestigi i l'ús social del català.

L'Assemblea respondrà a una eventual Presidència de la Generalitat intensificant el pla de mobilitzacions que hem plantejat, que és aplicable tant si hi ha investidura de Salvador Illa, únicament amb els 68 escons unionistes, com si hi ha repetició d'eleccions com a resultat del seu fracàs per crear un bloc de govern.

3.3.3. Retorn del President Puigdemont

En el moment del seu retorn, el MHP Puigdemont mereix el reconeixement del poble català pels seus anys d'exili i per la tasca de projecció internacional del conflicte entre Catalunya i Espanya. Un

reconeixement que esdevindrà defensa popular de la seva integritat si el poder judicial espanyol intenta arrestar-lo. Tanmateix, aquesta posició de tot el poble català exigirà allunyar, òbviament, qualsevol ombra de partidisme en el plantejament de la seva tornada.

3.4. Increment de la projecció internacional del conflicte entre Catalunya i Espanya

El referèndum del Primer d'Octubre de 2017 amb la brutalitat policial espanyola, més l'empresonament i exili de dirigents civils i representants polítics van atorgar un gran protagonisme mundial a l'independentisme català. El discurs del PSOE, segons el qual la qüestió de Catalunya estava encarilada, es va reforçar a escala internacional amb la concessió, primer, dels indults i amb la posterior aprovació de la Llei d'Amnistia. Caldrà un gran esforç en l'àmbit exterior per tornar a posar l'independentisme català al centre de l'atenció internacional. Però, només la demostració de força al carrer amb mobilitzacions massives al Principat, la resposta a la repressió amb mesures contundents de desobediència pacífica, i la recuperació de la majoria electoral tornaran a posar Catalunya a l'agenda mediàtica i política mundial. Aquesta projecció és imprescindible per a l'èxit d'un nou embat que faci efectiva i sostingui la República Catalana.